

Siyah Önlüklü Günlerdi

– Arzeni · 14 Eylül 2011

İlköğretim bilmem kaçınıcı sınıftayım. Yaklaşık bir kilometrelik yolu her sabah kar-kış demeden,yağmur-çamur demeden gelip gitmek öldürüyordu. Küçük bedenim ve yorgun ayaklarım iki üç yerde mola vermem için her gün benimle pazarlık yapıyorlardı.

Bende her defasında bir hedef koyar oraya kadar ısrar ederdim .O durumu zafer sayardım kendime. Çünkü mola verdiğim yerler epey bir rampa idi.Hele hele kışın o rampaları çıkması ayrı bir dert,inmesi ayrı.Hayallerim vardı; Her sabah çilesini çektiğim gelip gitmeyle alâkalı.Bir bisikletim olsa mesafeler kısalar çektiğim bu azap zevke dönerdi.Ahh ahh !

Yıllar takvimde yetmişlerin sonunu gösteriyordu. Fakirlik,yoksulluk diz boyu yetmezmiş gibi birde sağ-sol davası.Gün olmasın ki üniversiteli gençlerden,polislerden ölüm haberi gelmesin.Gidip geldiğim mesafe boyunca ellerinde sopalar,zincirler,bıçaklar-saplamalarla dolanan her biri kendi grubunun cengaveri kandırılmışlar güruhu.

Evimiz tek katlı bahçeli idi. Bahçe içinde ahır,tandır başı ile odun-kömür koyduğumuz bir kilerimiz vardı.Dedem kendi elleriyle yapmış yıllar öncesinde.Becerikli,çalışkan Köy-Enstitüsü'nde hocalık yapmış gerçek bir kahramandı.Elinden gelmeyen yoktu.Okumuş kültürlü bir insandı.Arapça'yı,Farsça'yı çok iyi bilirdi.Her gün bir gazete,bir kitap ,peşinden iki-üç cüz Kur'an'ı Kerim okurdu.Geleni gideni,sohbet müdavimi çoktu.Geniş aile olarak iki bekar amcam,üç erkek kardeş,annem,babam,gül yüzlü ninem ve bilge dedem.Dertler paylaşılır en aza indirilir,sevinçlerimize zaten sözcük bulamıyorum.

Radyoyu açta ajansları dinleyelim dediğinde peşinden yarım saat yorum yapardı pamuk dedem.

"Kandırılmış iki tarafta yazık.İki tarafta memleketimin gençleri,vatanı sevmenin,korumanın,emeğin,çalışmanın,inancın sağı solu olur mu ? Fikirler ayrı ayrı olabilir, ancak öldürmenin ne işi vardı topraklarımda. Yine birileri soğuruyor memleketi,malları depolara yığıp çürütmek,halkı kıtlığa itmek hangi aklın kârıydı."

ilk dönemin sonlarına doğruydum .Pazartesi günü ilk dersimiz ama gelen öğretmen dünkü öğretmen değildi ve daha önce okulda da görmemiştim ."İsmim falanca,soy ismim filanca bundan sonra dersleri beraber işleyeceğiz.Benden önceki öğretmen sosyalist görüşe sahip olduğu için onu sürdürdüler."

Bu cümle ve tanışma faslımızın dönem boyu üçüncüsüydü.Dönemi bu öğretmenimizle bitirebilmiştik nihayet.İkinci sömestr başladı.Birinci hafta öğretmen yok,ikinci hafta yok ...derken sonra bir haber geldi. Dediler ki; Sebahattin öğretmen intihar etmiş,sebebi okulun mutemetliğini yapıyormuş.Sağcı mı,solcu mu olduğu bilinmeyen bir grup onu soymuş." Yüzlerce öğretmenin maaşı nasıl ödenebilir ki.Bummm....Sonrasında bir haber daha.Yeni bir bayan öğretmen gelmiş,eşi Halk Eğitim Müdürü olarak atanmış , babası albaymış.

Şubat sonu, müthiş bir kar yağıyor. Dedem elleri arkasında; "Bu kar yolları kesin kapatır."İbrahim ,torunumu yarın sen götür okula." Otoriterdi, lakin kırıcı ve kem sözü olmamıştı en kızdığı an olsa bile ."Tamam dedi babam." Zorlu mücadele sonrası okuldaydık.

Sınıfa girdim,elli kişi rahat varız.Sıralarda üçer-dörder oturuyoruz.Ders anlamak,anladığını anlatmak imkansız ötesi bir şeydi.Yeni yeni arkadaşlarda gelmişti.Sürgünlerin,tayinlerin ardı arkası kesilmiyordu.Beş dakika sonra- mor elbiseli,yüksek topuk ayakkabılı,gayet şık güzel bir bayan sınıftan içeri sülün gibi girdi. "Aman Allah'ım" ilk defa böylesine bir kadın görüyorduk.Kimdi bu?

Gayet sert ve otoriter bir ifadeyle ;"İsmim Gülseren Yiğit,yeni öğretmeniniz benim.Biliyorum bu sahneyi çok yaşadınız,hele son olay sizleri epey sarstı ama.Bundan sonra okul bitene kadar ben size öğretmenlik yapacağım."

Günler su gibi geçiyordu.Öğretmene alışmaya çalışıyorduk.Ama çok sert bir öğretmendi.En ufak olayda cetvelle kafamıza vuruyordu.Dersimiz matematik,konu bayağı kesirler.Öğretmen değiştirmekten,korkudan hiçbir şey bilmiyorduk ki.Yüze kadar sayan öğrenci bir tane bile yoktu.Kaldı ki bayağı kesir bilelim.Kara tahtanın karşısında beyaz tebeşir ile modern giyimli öğretmen Gülseren görüntü olarak hoştu.Bakmaya kıyamıyorsunuz.Tebeşir elinde kara tahtanın böğrünü okşaya okşaya" Bir bölü iki artı bir bölü dört eşittir soru işareti." Soru bu.

Cetvelin yönü beni gösteriyordu.Epey bir gürültü yapmanın cezasıydı bu ."Gel bakayım buraya" adın ne senin?

Kıpkırmızı olmuş yüz, titreyen el-ayak ve sesle;

-Sel-im öğ-ret-me-nim..

-Çöz bakalım soruyu.

İlk defa tahtaya çıkıyordum. Gözlerim kararıyor,tavan dönme dolap misali dönüyordu.Aradan geçen süreden haberim yok tahta cetvelin yüzümde yaptığı akis sınıfta yankılandı.Hıncını alamamış olacak ki,kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla iki kulağımdan kapıldığı gibi sallamaya başladı. "Hem benim dersimde yaramazlık yapacaksın,hem de soruyu çözemeyeceksin". Son darbesi cetvelle ağzımın ortasına vurmak olmuştu.Ağzımdan burnumdan kanlar fışkırdı.Sınıfa doğru yönelerek sınıfta azan olursa akibeti budur dedi.Kanlar akmaya devam ediyordu.Siyah önlüğümün tek beyaz aksesuarı olan yakalığım kıpkırmızı olmuştu. "Götürün bunu lavaboya yıkansın" dedi.

İki arkadaşım kollarımdan tutarak lavaboya götürdüler. Elimi yüzümü yıkadım.Arkadaşlarıma dönerek çocuklar siz sınıfa gidin.Onlar gittiler.Bense olanca gücümü ayaklarıma yükleyip tabana kuvvet koşmaya başladım.Nereye koşuyordum? Bilmiyorum.Ayaklarım nereye ben oraya.

Tam bir ay okula gidiyorum diye evden çıkıyorum,dağda taşta geziyor akşama doğru eve gidiyordum.Yine böylesi bir akşam.Yemek sonrası babam kolumdan tuttuğu gibi dışarı çıkardı beni. " Bir aydır okula gitmiyormuşsun" peşinden küt..dakikalarca dövüldüm.Ağlıyor ve yalvarıyordum. "Baba dinle ne olur"... Sinirlenmiş babamı durdurmak dedem'e düşmüştü.Son darbesinde babam'ı elinden yakalamıştı. Hayırdır? Sorusunu sert bir şekilde sormuştu. "Bir aydır okula gitmiyormuş" dedem bana dönerek doğrumu? Diye sordu ."Evet" diyebildim.

Neden? Anlattım nedenini...tamam yavrum ben hallederim.

Halletmişti.Ancak;Yıllar itibariyle öğretmen ve matematik düşmanlığım büyüdükçe büyümüşü içimde. Ta ki lise son sınıfa kadar.İkmale kaldığım ders olan matematiği bana sevdiren Öğretmen,Osman Gökdeniz gelene kadar. Derslerde kopya çekmek erkeklikten,öğretmene karşı gelmek yiğitlikten sayılır o dönemler.

Ders yine matematik,konu sınav.Harıl harıl kopya çekiyorum.Kağıdımın altına koyduğum yazılı diğer kağıdı hoca gelince kapatıyor,gidince açıyor ve kopya çekiyordum.Aradan biraz zaman geçti.Kendimden emin kopyayı çekerken,Munis bir ses kulağımda; "Kağıdı alabilir miyim?" diye sensizce akislendi. Utancımdan kıpkırmızı olmuşum ."Şimdi devam et" dedi ve gitti. Gitti ama bana olan olmuştu.Kağıdımı alsa,kaba davransa bu kadar etkili olmazdı.Bende ona kaba davranır,sınıf içindeki otoritemi sağlamlaştırdım.

Bir an için düşündüm ve karar verdim.Yazdığım bütün soru ve cevapları sildim. Yarı bölünmüş,silmekten kömüre dönmüş olan silgi, kağıdı kırış kırış etmişti.Sınav kağıdı özelliğini yitirmiş ve paçavraya dönmüş olan teksir kağıdına şu notu düştüm;

"Hocam özür dilerim" kağıdı verdim ve çıktım.

Matematik ne güzel bir dersmiş meğer.Sen ne güzel insanmışsın Osman hocam...diğerinin yıktığını siz yaptınız...Allah razı olsun ...Yıkma kolaydı.Yapmak zordu.

Selamlarımla